

El grup Europa de les Nacions pren forma

ERC i uns quants partits amb representació al Parlament europeu es proposen de crear-hi un grup de nacions sense estat. Tot i l'augment d'eurodiputats nacionalistes, no serà tan fàcil.

Nelly Maes, eurodiputada pels nacionalistes flamencs moderats de la Volksunie. Amb un altre eurodiputat del mateix partit estaria disposada a formar part d'un grup de nacions sense estat al Parlament europeu.

GLÒRIA MATAMALA

Una de les reivindicacions de Miquel Mayol, eurodiputat per ERC, durant la campanya electoral va ser la creació d'un grup parlamentari europeu de nacions sense estat. Tenir grup propi a Estrasburg representa un seguit d'avantatges: més minuts a l'hora de parlar a l'hemicycle, facilitats administratives...

Ara, per formar grup cal un cert nombre d'eurodiputats de països diferents amb els mateixos objectius. I si bé és cert que els eurodiputats de nacions sense estat, amb voluntat reivindicativa, han augmentat en aquestes eleccions, no són encara suficients per a constituir grup propi i exclusiu a Estrasburg. La norma europea diu que per a constituir grup parlamentari cal un mínim de 14 diputats de quatre estats membres → 18 de tres, o 23 de dos.

Per fer aquest grup de Nacions sense Estat d'Europa ERC pot comptar amb Eusko Alkartasuna (soci de coalició europea, amb qui comparteix escó), els 2 eurodiputats del Partit Nacionalista Escocès

(SNP), els 2 del Partit Nacionalista Gal·lès (Plaid Cymru) i els 2 dels nacionalistes flamencs de la Volksunie. Tots plegats formarien el nucli dur del grup, 7 escons. Els moviments per a atreure més partits ja han començat i un dels més clars és el Bloc Nacionalista Gal·lès (BNG). De fet, fonts d'aquest partit han confirmat la seva disposició a integrar-s'hi. Així ja serien 8 de tres estats. Però encara falten 6 eurodiputats i un estat més. I és aquí que comencen les travesses.

Si prenem per referència la situació dels partits en la legislatura passada del Parlament europeu, pocs parlamentaris queden que no tinguin tendència a adherir-se als grups més estables: socialistes, populars, liberals, verds, eurocomunistes i antieuropeus. Eliminats aquests, una de les combinacions més probables és d'afegir-hi els 7 eurodiputats radicals de la italiana Emma Bonino. El partit de Bonino ja treballava al costat de l'SNP i de la Volksunie en la legislatura anterior, dins l'Aliança Radical Europea (ARE), hereva del grup Arc de

Sant Martí en què va participar Heribert Barrera, d'ERC, en la legislatura 89-94. Pels nacionalistes aquesta seria una possibilitat. Sobretot perquè, a diferència de la legislatura anterior, serien més que no els radicals. I també seria avantatjós per al desig de protagonisme de la Bonino, que tindria més pes en aquest grup que no pas si es diluïa en el grup socialista o liberal. Els nacionalistes també podrien anar amb els 7 eurodiputats del partit de l'italià Romano Prodi, alguns dels quals, com Leoluca Orlando, ja havien treballat amb l'ARE. Ara, també podria ser que Prodi i Bonino s'inscrivissin amb els verds i plegats anessin al tercer grup parlamentari europeu, amb la qual cosa superarien els liberals.

Aleshores els vuit nacionalistes haurien de buscar opcions diferents, com algun eurodiputat d'esquerres o verd que no es volgués incorporar als grans grups, cosa difícil. Una altra opció és d'esperar que vinguin antics companys de l'Arc de Sant Martí, com Coalició Canària (CC), ara amb un escó, i el Partit Andalúsista (PA), també amb un escó. Però el PA es partirà la legislatura amb Unió Valenciana i aleshores caldrà veure què fa l'eurodiputat regionalista. També podria ser que els truqués a la porta l'eurodiputat d'Euskal Herriarrok, però ho haurà de fer amb molta insistència, si hi vol entrar. Així i tot, encara es necessitarien més eurodiputats d'estats diferents.

És difícil, però no tant, car hi ha una gran diferència, en la pràctica diària, entre tenir grup o trobar-se en terra de ningú.

Oriol Cortacans